

DOBOZI ESZTER

Tankák

I.

*alkonyodott épp,
a sír föltárulva állt –
fogadni végképp
a koporsót, apánkat,
s madarak szóltak a fán*

II.

*sebzettként a kert
dolgos kézéért hiába
áhítozik már,
árva palánták zúgják:
torzó lesz minden élet*

III.

*szélhozta virág
szikrázott a nyáron át
cserépedényben,
szemmel növelte őszig...
és most ki óvja, őrzi?*

IV.

*ötéves voltam,
csengő barackot hoztál,
míg a kórház már
elnyelni készült, de Te
fiatal voltál, erős*

V.

*etettünk volna
bármivel, hogy újra járj;
csak fájó testem
tudtam cipelni Hozzád,
és erőtlenségemet*

VI.

*hoztam a teád,
hoztam almát, banánt is,
s Te nem válaszolsz:
egy kis nedvesség borzong
csukott pillák árnyékán*

VII.

*vannak, akiket
dolguk öröl, éget el
mindhalálukig,
van, kit a tétlensége,
Ő terveket szőtt tovább*

VIII.

*üres a széked,
a hálóban az ágyad;
sokan vagyunk itt,
s üres a ház, hiányod
mutatja meg, ki voltál*

IX.

*még egyszer láttuk
Őt: élettelen is bölcs
volt az arc, a szem
zárva – végérvényesen,
s már semmi sem ugyanaz*